

Szent Jobb Lator

Feltámadás és megváltás

A Feltámadásról gondolkodván a Passió című film jutott eszembe. Kereszthalál nélkül nem lehetett volna Feltámadás sem. A Kereszthalál pedig a mi Megváltásunk nélkülözhetetlen eszköze volt. Emlékszem, a film annyira megérintett lelkileg, hogy napokig rosszul voltam fizikailag is. Teljesen belebetegedtem abba, hogy Krisztusnak mennyit kellett szenvednie miatunk. Egyúttal éreztem a felelősségem is abban, hogy én mennyit tettem ehhez hozzá.

Aztán nem sokkal később elvesztettem azt az embert, akit annyira szerettem, hogy úgy éreztem: bele fogok halni abba, hogy már nincs velem. Az egész lényem egy hatalmas fájdalomná vált és tulajdonképpen annyira nem is akartam folytatni az életem. Emlékszem, ahogy a fájdalomtól összekucorodva szenvedtem és Jézus jelenléte körbeölelt. Szinte kézzel meg tudtam érinteni a szeretetét és együttérzését, és éreztem, hogy osztozik fájdalmamon.

És akkor bevillant: ha én egyetlen egy szerettem elvesztése miatt kínok között fetrengök, Jézus mit érezhetett akkor, amikor azt hitte, az Atya egy pillanatra elhagyta, mert az összes bűnünket magára vette?

Mit érezhet akkor, amikor elutasítjuk? Amikor megtagadjuk?

Az akkori veszteségem miatti fájdalom örökre nyomott hagyott bennem, a mai napig úgy érzem, hogy tulajdonképpen meg is kellett volna halnom, csak Isten nem engedte, és most ki nem érdemelt időből gazdálkodom itt a Földön. Megtörtem, ám Krisztus nem hagyott magamra, kitépett a Halál torkából, bizonyos értelemben feltámasztott. Engedte, hogy megtapasztaljam, milyen az igazi veszteség, szenvedés; hogy egy kicsit megérezzek valamit abból, amit Ő érzett és elszenvedett. Sokszor elgondolodom, ha az akkori fájdalmam megszorozom azzal, ahány bűnös ember van, vajon hány millisecundumig bírnám élve? Valószínűleg nem sokáig. Hiszem, hogy minden egyes bűnünk egy újabb és újabb fájdalomforrás Krisztus számára. Márpedig, ha igazán szeretünk valakit, nem akarunk fájdalmat okozni neki, ugye?

Számomra ez a felismerés a Feltámadás: nem azért kell törekednem arra, hogy ne vétkezzek, mert azt mondják: bűnös dolog, hanem azért, mert minden egyes helytelen cselekedetemmel csapok egyet arra a szegre, amely szeretett Krisztusomat a keresztre szegezte.

Klári

Áprilisi imaszándékunk:

Segíts Uram, hogy ne ragaszkodjam feltétlenül a meglévő dolgokhoz! Adj bátorságot ez elengedéshez és nyitottságot ahhoz, hogy a bizonytalanság helyett a lehetőséget lássam egy-egy új helyzetben.

Sokat jelent számomra a Feltámadásod éltet című örömtű imádság:

Uram! Nem tudok nélküled élni!

Sötétségemben	hívlak - és Te világosságot adsz.
Előítéletemben	hívlak - és Te felismerést hozol.
Könnyeimben	hívlak - és Te örömet adsz.
Elkeseredésemben	hívlak - és Te lelkesedést hozol.
Vakságomban	hívlak - és Te megnyitod a szememet.
Tudatlanságomban	hívlak - és Te megnyitod az értelmemet.
Bűneimben	hívlak - és Te irgalmadba fogadsz.
Kétkedésemben	hívlak - és Te hitet adsz.
Kudarcomban	hívlak - és Te bátorítasz.
Gyengeségemben	hívlak - és Te megerősítesz.
Tehetlenségemben	hívlak - és Te szolgálatodra vezetsz.
A jövőtől való félelmemben	hívlak - és Te reményt hozol.
Magányomban	hívlak - és Te közösséget adsz.
Zártságomban	hívlak - és Te megnyitysz mások felé.

Butsy Lajos lelkész *kapcsolódó írása a 4. oldalon olvasható*

Az ...-.... es számú elítelt megérkezett a Jobb.1-re. A 28 éves jóképű roma srác, életében először járt letöltőben. 1 évet kapott. Most beöltöztették, áthozták ide ebbe a szürke fémcs, fénytelen, rezzenéstelen világba. A folyosón csak foltokban volt linóleum. És a lámpák lápi lidércekként sejtettek a nyirkos, csikkos, domesztoszos levegőben. Rohadtul lepukkant volt a hely, amire ráfért volna egy festés. Mindenki ment valahová, de amikor újakat hozták, akkor mindenkinek valahogy a bejáratnál akadt dolga, hogy szemügyre vegyék a vadhúst vagy a friss szüzérmét. Mivel én voltam ez a srác, elmondhatom, hogy nem találtam elragadónak a javarészt indus fogadó bizottságot. Milyen érdekes amúgy, egy cigány szájából mennyivel elfogadhatóbban hangzik ez a szó: cigány. Mind egy. Kérdeztek páran, hogy honnan jöttem, kit ismerek. Válaszoltam nekik olyan színlelt magabiztossággal, mint egy Tasnádi. Feszült voltam és marhára szorongtam. Azt már korábban megtanultam, hogy idebent nem fejezheted ki az érzéseidet és nem mutathatod magadat gyengének. Meg azt is, hogy idebent a társadalmon kívüliek máshogyan rétegződnek, mint odakint. Vannak a menők, vagyis a jógyerekek, akik vezető szerepben vannak, vagányak, ösztetartóak, tiszteletben tartva és ők az alfák a börtönben. Ők az alfák, aztán vannak a köcsögök, az alárendeltek, akik nem vagy nehezen állnak ki magukért. Vagy nincsenek olyan jó kapcsolataik. Nekik nehezebb a börtön vagy jóval nehezebb. Van még egy külön kategória is a vamzeroké, akik árulók. Ők azok, akik előnyökért vagy, hogy megvédje őket a BV személyzet, spiclikednek. Azonban ez elfogadhatatlan erkölcstelenség volt. Én akkoriban Jó gyerekeknek gondoltam magamat, csak akkor még azt nem tudtam, hogy ehhez át kellene ta-

possak másokon. Akkoriban nem voltam magamban biztos, így ki-fele azt kellett sugároznom mások felé, hogy „zorall”, kemény, jó kiállású indus harcos vagyok. Ezért mélyítettem a hangomat, zorddá tettem az arckifejezésemet, hogy lássák rajtam, hogy én egy ütőképes cigánygyerek vagyok. Akkor még azt hittem, hogy harcos vagyok, pedig nem voltam az. Túlérzékeny voltam és gyenge. A tapasztalt síttesek ezt simán leszűrték. Amikor a szintes őr azt mondta, hogy menjek a 109-esbe, többen is felszisszentek, „ijáááj”-oztak vagy gúnyosan nevettek. „Kösd fel a gatyádat Jógyerek”-mondta az egyik. Szóval így érkeztem meg a 109-es zárka elé a Jobb.1 nem dolgozó körletére.

Már a folyosón várt rám egy csupa izom, kattant fejű kopasz cigány gyerek. Olyan agresszív vonásai voltak és olyan lendülete, hogy rögvést alá rendelődtem. Bemutatkozott: Güli. Nagyon erős keze volt. Eléggé magabiztos volt. „Olyan jó, hogy jöttél, mert Danikának nincsen barátja”. Aztán kinyílt a zárka előttem, ami igencsak takaros volt. Bent volt még hat hegyomlás. Elvesztem köztük, olyan kicsi voltam. Bemutatkoztak. Ahogy meghallották a hangomat és látták, hogy felszívom magamat, már be is kategorizáltak, egy percre utána már nem is nagyon foglalkoztak velem, mert az ő szemükben már eldőlt, hogy melyik társadalmi osztályba tartozom. Megremegett a szívem, amikor hallottam, hogy ordítva beszélnek egymással. Nagyon csúnyán beszéltek és folyvást vérszívóskodtak egymással. Volt itt Boldizsár, aki két késsel két embert szurkált össze. Volt itt egy szerb háborús bűnös Vaszilij. Hugó, aki megrendelésre véletlenül gázolt. Volt egy alvilági verőember, Samuka és egy Danika, akit igaziból Krisztiánnak hívtak, csak nagyon hasonlított a „Barátok közt” Danikájára, így átkeresztel-

ték őt. Mellesleg a testvérével összerugdosták a postást, majd levették a válláról a munkát. Meg hát akkor voltam én, aki loptam a boltból, hogy legyen ennivaló és drog. Illetve Drog és ennivaló.

Három napig olyan rendesek voltak velem, érdekes mód leszűrték rólam nagyon hamar, hogy nem vagyok vamzer. Közben én is megfigyeltem őket. Sportoltak, szívták egymás vérért, gyakorolták szerepüket. A zárkában Danika volt az egyetlen nem felsőbbrendű, akinek nem volt otthoni támogatása. Takarított, pakolt, akváriumot pucolt, tartotta a bokszt zsákot, segített a gyúrásnál, vacsorát készített, fürdés után szedte a vizet a wc-ből. Mindezekért cserébe mindene megvolt, együtt evett a többiekkel. Tisztaságukat kértek neki be. Kapott a kólából, kávéból is. Viszont nem bírta egyedül a sok munkát, így kitaláltam, hogy engem akarnak munkatársnak. Benne is lettem volna ebben, hisz nem kaptam csomagot, sőt levelet sem. Viszont észrevettem, hogy Danikát nem kezelik egyenrangú félként. Meg azt is, hogy Boldizsár és Güli ütögetik, rugdosgatják, gyilkolgatják. De csupán játékból. Pusztán presszióból. Meg néha le is köcsögözik, pusztán szeretetből. Danika meg úgy csinált, mintha játék lett volna. Pedig nem csak az volt. Ő is tudta, de így könnyebb volt neki túlélni, hogyha elhiszi, hogy ez csupán játék. Ha Danika besokallt, akkor azt mondták neki a jobbak, hogy „Mi van Danika, nem vagy jó gyerek, nem bírod?!” Ilyenkor sose tudtam, hogy igazi bántalmazás ez vagy csak játék bántalmazás ez. Azt sem tudtam eldönteni, hogy hol kezdődnek a szerepek és hol végződnek a személyek, elmosódott a határ. Aztán miután spájzolni voltak a boltba, lecsót főztek, hülyésked-

tek, egy asztalnál evett mindenki. Jókedélyűvé és jóindulatúvá vált a légkör. Eltűntek a szerepek és a különbségek. Nappal kegyetlen, este jószagos... mint egy betépett vérfarkas. Én meg csak a Bibliába temetkeztem, ami huszonnégy óras folytonos irgalmat hirdetett. De már készültem, mert éreztem, hogy hamarosan én következem.

Egy hét telt el pontosan, reggel 8-kor kinyitotta a szintes ór a zárka ajtót, a többiek visszacsukták. A viselkedésükből leesett, hogy valamire készülnek. Gülü beállt a zárka közepére. „Gyere csak le tesókám!” Le is jöttem. Tudtam, itt az idő, a szívem minden dobbanásnál meghalt, majd újra éledt. A többiek karba font kézzel körbe álltak, még Danika is, akinek megjelent arcán a kegyetlenség. „Ki kéne takarítani édes öcsém!”. Nekem kiszökött a vér az arcomból és elszorult a torkom, valahogyan nyugalmat

erőltettem magamra és fuldokolva az izgalomban ezt mondtam: „Bocs, testvérem, de tegnap voltam én, nyolcan vagyunk, tehát úgy igazságos, hogy hetente egyszer vagyok én...”. „Te ilyen jó gyerek vagy?!”-mondta. Félttem, hogy megver vagy amitől sokkal inkább, hogy nem fog emiatt be- és elfogadni a zárka. Aztán hirtelen mindenki elviharzott a zárkából. Nekem alig volt egy kis időm, hogy magamra eszméljek, már jöttek is vissza, de magukkal hozták Kinder Buenot is a 107-esből. Egy fiatal nem cigány srácot. Ő már itt van a szinten vagy három éve és mindenki tudta, hogy meleg, bárkit lepíppantott három kávéért. Körbe álltak miniket és vártak, Bueno meg beállt elem harcra készen, mint egy kényes hercegné, akit amazonságra bízattak fel. Gülü férfiasan ezt mondta nekem „na gyerünk jó gyerekek, üssetek!” Leesett, hogy

mit akartak...

Ez volt a beavatás, a felkóstolás. Itt tudtam, hogy az elkövetkező évekre a sorsom most fog eldőlni.

Már emeltem volna a kezeimet, hogy lepofozzam és én is csatlakozzak a nyomorúság arisztokratáihoz. Tudtam, hogy Kinder Bueno jóval gyengébb és vissza sem merne ütni. Na, de most hova is akarok tartozni? Eszembe jutott hirtelen, hogy hol is a szívem és a lelkem, hogy Istennek adtam.

Leeresztettem a kezeimet és megfogtam a seprűt. A többiek össze néztek. Gülü játékból adott egy vállast ököllel. Sójajtottam, mert tudtam mi vár rám. Én választottam. Lesütöttem szememet a szégyenben, de mégis békességem volt valamiért. De azért nevettem, hogy milyen jó játék...

Lólé Attila

A feltámadás öröme...

A feltámadás szó hallatán a keresztény világunkban Urunk Jézus Krisztus halálából való feltámadására emlékezünk. A Húsvét közeledtével talán még a hitüket nem gyakorló emberek is elidőznek a szó jelentésén.

Feltámadásról akkor beszélünk, ha előtte megtörténik a halál. Jézusnak is meg kellett halnia, hogy feltámadjon, és a földi teste egy dicsőséges testté tudjon válni.

A mi életünkben is szükség van arra, hogy régi énünk meghaljon, és a feltámadás ereje utat törjön a Teremtőtől kapott új életre. Ez az élet már nem a világi kívánságok utáni vágyak hajszo-lásáról szól. Ilyenkor már szívünk keménysége megtörik, és befogadóvá válik a mennyei kincsekre, amelyek gyógyulást hoznak számunkra.

Poros emlékeim között ott van eltemetve és átadva az örök halálra egy évekig tartó korszak, amelyet most már kárnak, és szemét-

nek ítélek, de akkor nagyon nehezen tudtam halálra adni. Attól függetlenül, hogy Jézus már belépett a szívem ajtaján, szenvedélyeim láncái megakadályozták abban hogy átéljem a feltámadás valódi örö-mét.

A futball szeretete gyermekkoromban kezdett kialakulni nálam. A felnőttkor elérésével már egy fővárosi csapat fanatikus szurkolói közé tartoztam, büszkén vállalva a klubhoz tartozó identitásomat. Ez már a ruházatomban olyannyira megnyilvánult, hogy szinte nem is viseltem mást csak az adott csapat boltjában vásárolt ruhákat és kiegészítőket. Meccsre jártam, és a szurkolótábor kemény magjai közé tartoztam. Anyagilag is támogattam a csapatot.

Egy Istentisztelet alkalmával éreztem, így nincsenek helyén a dolgok. Két úton való járásként éltem meg. Elindultam a keskeny úton, amely Jézushoz vezet és az egymás iránti szeretetről szól, viszont gyakran jártam egy másik

úton, egy olyanon, ahol a haragból fakadó indulatok utat törtek, és embereket tapostak el.

Az Úr figyelmeztetett, hogy nem jó úton járok. Példabeszédek 1:15: „*Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől.*”

Isten elültette akkor ezt a magot szívem talajába, ahol még nem tudott rögtön meggyökerezni, idő kellett neki. Ahogy jött az eső az Úr Igéjén keresztül, a talaj kezdett alkalmassá válni. Isten megismerése háttérbe szorította azt a dolgot, amely oly sokat jelentett nekem. Sok idő után kezdtem kilépni a saját magam által épített börtönből. Levettem a szobám falát díszítő zászlókat, a focisták dedikált fényképeit. Más-képpen kezdtem öltözködni, színes ruhákba járni, érezni az Istentől kapott igazi szabadságot. Látni a természet ezernyi csodáját, átérezve a feltámadás igazi örömet.

Éva

A feltámadás kérdése

Minél nagyobb egy ünnep, annál nagyobb a készüllet. 40 napon át készülünk lelkileg a legnagyobb keresztény ünnepre: Jézus feltámadására. Az Ő korában éltek a szaduceusok, akik nem hittek a feltámadásban. Voltak, akik Jézus feltámadását sem fogadták el. Ma is vannak, akik nem hisznek a túlvilági életben.

Minden emberben ott van a vágy, hogy minél tovább éljen, - örökké. Kegyetlen lett volna az Isten, ha olyan vágyat ültetett el az emberben, aminek nincs kiteljesedése!? Nem vigasztalja az embert, hogy gyermekeiben, unokáiban tovább él. A reinkarnáció gondolata is innen ered: kell, hogy folytatása legyen az életnek a halál után.

Kutatók vizsgálták a bennszülött törzseket. Nem találtak olyat, ahol a túlvilági életbe vetett hit ne lett volna jelen szokásaikban. Kelet felé fordítva temették el halottaikat, hogy a felkelő nappal felkeljenek; tűzhely közelébe temették, hogy ne fázzanak; szerszámaikkal együtt temették el, hogy tudják használni; ételt, italt tettek melléjük, hogy ne éhezzenek.

Van élet a halál után? Klinikai halálból visszatérteket kérdeztek meg élményükről. Vallástól független közös élményük volt, hogy egy sötét folyosón, alagúton mentek át és nagy fényre jutottak, ami nem bántotta a szemüket. Jól érezték ott magukat, és szomorúak lettek, amikor megtudták, hogy vissza kell térniük a földi életbe. Azután megváltozott az életük: másként gondolkodtak és éltek.

A német Herder könyvkiadó sorozatot készített a vallásokról. A kereszténységet direkt nem hívó írónak adták, hogy ne legyen elfogult. A többi könyv elkészült. Sürgették a kereszténységről szóló könyv íróját, hogy mi lesz a könyvvel. Mire ő: „Nem értem; elindul Jeruzsálem-

ből 12 tanulatlan ember és fél évszázad alatt elterjedt a kereszténység a római birodalomban. Ez csak Jézus feltámadásával magyarázható meg.”

Tatabányán voltam káplán, amikor az egyik anyakönyvvezető kéréssel fordult hozzám. Annyi párt esketett már, kifogyott a beszédteméből. Segítsek neki, csak Isten neve ne szerepeljen benne. Megmondtam neki, én ilyet nem tudok írni! - A feltámadásról sem tudok beszélni Jézus említése nélkül. Ő visszaadta a földi életet Jairus leányának, a naimi ifjúnak és barátjának Lázárnak, akit három nappal korábban eltemettek. Őt pedig a Mennyei Atya támasztotta fel a biológiai halálból a megdicsőült életre. Nem volt már a test börtönében: Emmausból ott termett Jeruzsálemben, zárt ajtón keresztül ment be az apostolokhoz. Nemcsak lélek volt. Tudott enni. Lényeges kérdés Jézus feltámadása. Szent Pál apostol azt írja a Korintusiaknak az első levelében: „*Ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a mi igehirdetésünk és hiábavaló a ti hitetek. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél.*” (1Kor.15,14)

Az apostoloknak meg kellett tanulniuk, hogy előbb sorsközös-

séget kell vállalni mesterükkel, csak utána lehet részük a dicsőségben is. Nem lehetnek életművészek. Nem kerülhetik ki a nehézségeket, szenvedést.

A húsvét nemcsak megemlékezés Jézus feltámadására, hanem találkozás a feltámadt Krisztussal.

Életemben volt egy mélypont. Beborult az ég felettem. Nem láttam a kiutat. Jézushoz fordultam: Mit tegyek Uram? Mosolyogva átölelt és azt mondta: Gyere, menjünk együtt! Boldog voltam. Húsvét reggelén örvendezve mondtam Róza néni szakácsunknak: Krisztus feltámadt! - Tisztelendő úr! Onnan még nem jött vissza senki! - Róza néni, bennem támadt fel! - feleltem és elgondolkoztam. Ez a néni évtizedeket élt a plébánián, ami egybe volt építve a templommal és így gondolkodik! Pozitív tapasztalatom is van. Egyik élő hitű fogvatartott kérdezte:

„Atya! Lehet, hogy megboldultam?” - „Miért? - Beszélgetek Jézussal. - Dehogyan, ez a legmélyebb ima: perikorézis (kölcsonös egymásban levés). Megérti, amit Jézus üzen. Párbeszéd van köztük. Könnyebben viseli a nehézségeket.

A túlvilági életre készülni kell. Fontos számomra a külső és belső rendteremtés, a harmónia, kiegyensúlyozottság. Ehhez csend kell, Istenre figyelés, befelé fordulás (most a nagybőjtben különösen), őszinteség önmagammal. Sok hibám van. Küzdök ellenük. Igyekszem bűnbánattal és jótettekkel ellensúlyozni, felismerni embertársaimban a köztünk élő Krisztust. Remélem, hogy halálom után örömteli találkozás lesz a mennyben Jézussal, a szüleimmel és testvéreimmel.

Butsy Lajos lelkész
ide tartozó imája az első oldalon olvasható

Jézus él és mi is élünk

Gondolatom szerint nincs a földön olyan ember, akit ne foglalkoztatott volna a halál és a halál utáni élet kérdése. Így vagyok ezzel én is. Minden olyan dolog, amiben nem vagyunk jártasak, amihez nem tudunk saját példát csatolni, az olyan hihetetlen. Sőt, nem csak hihetetlen, hanem a létezését is kérdőre vonjuk.

A halál sajnos közel van hozzánk, hiszen nincs olyan ember, aki ne veszített volna el egy kedves szerettét, akinek hiányát érezzük. De a feltámadással nem így vagyunk. Ez olyan misztikus, titokzatos, megfoghatatlan, ami sokszor egyáltalán a feltámadás tényét is megkérdőjelezheti.

Így volt ezzel az az öreg bácsi is a gyülekezetünkben, akinek a felesége az ideérkezésünk előtt halt meg, így nem ismerhettük őt személyesen. Az első húsvéti igehirdetésünk után azt mondta a bácsi, ő csak akkor hiszi el, hogy van feltámadás, ha az ő kedves felesége belép a konyhaajtón. Ő kimondta, amit többen nem mernek kimondani: nem igazán hiszünk benne, hiszen nem találkoztunk senkivel, aki visszajött volna a halálból.

Sokáig én is így voltam vele, viszont minél több húsvéti ünnepet ünnepek és minél személyesebb és bensőségebb a kapcsolat az Úr Jézus Krisztussal, átértékelődik bennem sok minden. Minél jobban ismerem meg az én Mennyei Atyámat, annál jobban bebizonyosodik számomra, Isten nem azért teremtett meg bennünket, hogy ezeket a munkás évtizedeket leéljük itt a földön, - ki szegényebb, ki gazdagabb életben -, aztán pedig azt mondja, hogy ennyi volt. Vége. Nem, Ő nem ilyen. Ő mindent céllal tesz. A mi életünknek és majd a halálunknak is célja van: az örök élet Vele.

Amikor éppen ezen morfondíroztam magamban, eszembe jutott egy igefosztlány, amit kike-

resve szemembe ötlött több igevers is, ami megerősít abban, hogy nem kell aggódnom: van feltámadás.

Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak? Hiszen ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. (1 Korintus 15,12-19)

Nyomorultnak nevez bennünket az ige, ha csak ebben az életben reménykedünk és nem látunk túl a síron. És igen! Nyomorult és hitetlen vagyok, ha nem hiszem el, hogy Krisztus feltámadt és mi is fel fogunk támadni. Milyen gyermeke vagyok én az Úrnak? Olyan, akinek Isten akkor kell, amikor szorult helyzetben vagyok? Olyan, aki nagyon tud imádkozni, amikor minden más már nem jöhet szóba? Ennyit ér az én hitem? Isten legyen az én segítségem ezen a földön, de amikor rá kellene bíznom magam, amikor el kellene hinnem egy olyan dolgot, amit még nem láttam, nem tapasztaltam, akkor azt mondom, köszönöm, de ebből nem kérek?

Nem, én nem akarok ilyen gyermeke lenni az Úrnak! Nem csak a mélységekben, hanem a magasságokban is szükségem van

RÁ! Hinni akarok a feltámadásban, és ebben a tudatban szeretném leélni az életemet. Nem úgy, mint akinek pár évtized múlva (reménység szerint) véget ér a földi vándorlása, aztán majd jön a nagy semmi. Nem! Ha Krisztus valóban az életem Megváltója, akkor Ő az én feltámadásom záloga is. Hiszen Ő maga mondta, hogy Ő a feltámadás és az élet, aki Benne hisz, ha meghal is él. (János 11,25) Vele akarok majd élni odaát is, mert most is Vele élek. Már most megtapasztalom, hogy csak Vele teljes az életem, és ott fenn majd még teljesebb lesz. Ahol már nem lesz könny és fájdalom, csak öröm és dicséret.

Számomra a húsvét legnagyobb üzenete: Ő él! Nem halott Krisztusom van, hanem élő, feltámadt Krisztusom. Aki minden pillanatban itt van most is velem és majd odaát is velem lesz, mert csak általa lehet itt e földön is és odaát is életem. Ez az én reménységem. Remélem a tiéd is.

T.Viki ref.lelkész

Drága Istenem!

Tudom, nem vagyok tökéletes,
Tudom néha elfelejtek imádkozni.
Tudom néha nincs elég hitem.
Tudom néha rossz kedvem van,
De köszönöm, hogy
feltétel nélkül szeretsz,
Hogy újabb napot adsz nekem, hogy
holnap mindent újakezdhessek!

Elfogadás – Elengedés

Hol vagy? Miért nem vagy velem, miért nem lehetek Veled? Elsodort minket egymástól az élet megállíthatatlan folyama. Emlékszem Rád... Olyan rég fáj már a hiányod. Kődös álomszerű múltam csodája vagy! Érzem kezéd, ahogy kezemet szorítja, odaadó ölelése féltőn viszonzom még most is, gondolatban. Lelkem szigetének vágyszerű illúziójával gondoskodunk egymásról, mert már csak ez maradt nekünk, vagyis nekem. Már elengedtelek, hogy éljek, ám szívemben örökre ott leszel, szeretőn, boldogan. Már nem vagyok szomorú, öröm és hála jár át, mert ismerhettelek, szerethettelek Téged. Könnyeimet mosolyra fakasztod, mélységes bánatom öröme formálod, vigasztalod az életem... Bárhol is légy, Isten veled, köszönöm, hogy itt voltál nekem és gyönyörűvé varázsoltad életem...

Földi életünk egy bizonyos korlátozott mederben halad előre, melyet lelkünk és érzelmeink tesznek igazán változatosabbá. E duális világban a születés és a halál élesen kontúrozza az életet, mely maga a változás. Hérakleitosz ezt úgy mondta: „Semmi sem állandó, csak a változás maga”. Mai világunkban jellemzően szeretnénk elkerülni, elutasítani a kellemetlen, nyugtalanító, fájdalmas érzéseket, melyeket a veszteségeink okoznak, amik kényszerű változásokat idéznek elő életünkben. A veszteség sokféle lehet: egy emberi kapcsolat vagy párkapcsolat megszűnése, munkahely vagy anyagiak elvesztése, az egészség romlása, szeretett személy elvesztése és bármi, számunkra értékes elvesztéséről beszélhetünk.

A válaszreakció minden esetben a gyász, mely egy mély lelki folyamat és nehéz egészséges keretek között tartani, azonban szükséges, hogy fel tudjuk dolgozni veszteségeinket. A gyász bizonytalanság, erőtlenség és visszavonhatatlan változás. Pró-

báljuk védeni magunkat a fájdalomtól, veszteségtől, de az elkerülhetetlenül bekövetkezik; a körülmények összeüszkészik életünket, világunk összeomlik, fizikailag és érzelmiileg is elveszítjük az irányítást és úgy érezzük vége az életünknek, soha nem lehetünk többé boldogok. Mikor elveszítünk valakit, nemcsak valakit, hanem a hozzá fűződő dolgokat is elveszítjük, úgy mint tervek, remények, álmok, lelki támogatás és jövő.

A gyász a szeretet ára! Minden kapcsolatunk – mint életünk és mi magunk is – egyedi és különleges, és ugyanilyen különleges a veszteségeinket követő gyász is. Nincs hatalmunkban, hogy változtassunk a helyzeten, tehetetlenek, kiszolgáltatottak, sebezhetőnek érezzük magunkat. Nem értjük, hogy a látszólag értelmetlen tragédia hogyan illeszkedhet Isten tökéletes tervébe. Mikor olyan mély a fájdalomunk, hogy minden sötétbe borul, hajlamosak vagyunk másokat hibáztatni, mely keserűséghez vezet, önsajnálattal pedig lelki benuhátságot eredményez. Megjelenhet bennünk a harag, a düh, a szégyen, a tagadás, és elfordulhatunk Istentől, pedig Ő az egyetlen, aki segíteni tud. Az élet nem olyan, amilyennek lennie kellene, hanem olyan amilyen, és a veszteség az élet része. Isten soha nem ígérte, hogy megóv minket a veszteségektől, azt viszont igen, hogy átsegít rajtuk.

Megvan az ideje a halálnak, a sírásnak, a veszteségnek (vö Préd 3,2-6), ám közel van az Úr a megtört szívűekhez és meggyógyítja azokat. (vö Zsolt 34,13; 147,3).

A veszteség-vesztés olyan élettapasztalat, amit nem önszántunkból választunk. Nincs rá gyors megoldás, egyetlen kiút, ha nem kerüljük el akkor végigmegyünk a szenvedésen, szembenézünk azazal, ami megsebzett és engedjük, hogy tanítson. Legtöbbször mégis inkább szeretnénk elmenekülni a fájdalom elől, lecserélni valami

másra, így kiteve magunkat függőségeknek, mint a munkamániára, a kényszeres pénzszerzésre vagy költésre és a szenvedélybetegségekre. Buddha így figyelmeztet: „Aminnek kezdete van, vége is van. Békéld meg ezzel és minden jóra fordul”.

A halál az élet rendje, Isten pedig segít, mikor nehéz időket élünk meg és el kell engednünk valakit: Ahogy anyja vigasztalja fiát, úgy vigasztalja Ő minket (Ézs 66,13) és eljön az idő, mikor letöröl minden könnyet a szemünkről (Jel 21,4), mert Ő a minden vigasztalás Istene (II Kor 1,3).

El kell fogadnunk és elismernünk a veszteség jelentőségét, így felismerhetjük, hol vagyunk, honnan kell indulnunk a kéréses változás ösvényén, mert a veszteség egy új élethez vezet vagy elpusztít. Nehéz elfogadni, ám az életet csak úgy lehet újra komponálni, ha el tudjuk engedni az előzőt, különben a múlt megfoszt a jövőtől. A tudatosság és a gyász folyamata segít megtanulni a veszteséghez való alkalmazkodást, elfogadni az érzelmeinket, kifejezni a fájdalmunkat, segít újra összerakni az életünket.

A gyásznak szakaszai vannak – tagadás, harag, alku, depresszió, elfogadás-elengedés – és ezeket nem lehet elfojtani, vagy teljesen megelégedés előtt elengedni, mert az eltemetett fájdalom életünk más területein fog visszaköszönni. A veszteség realitásán nem tudunk változtatni és ez egy érzelmi hullámvasút, melyben ragaszkodunk a múlthoz, a változatlanhoz, mégis el kell fogadnunk, hogy igenis sok minden megváltozott. A legnagyobb dolgok néha a legfájdalmasabb tapasztalatokból születnek és ezek bölcsesség és erő forrásává válhatnak, ha elfogadjuk, hiszen „*Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az új-*

jongás” (Zsolt 30,6b) ígéri az Úr. Isten mindannyiunkról tudja, mi adhat nekünk vigasztalást, hogy le tudjuk zárni magunkban veszteségeinket. Mégis vannak, akik sohasem tették túl magukat fájdalomukon, félnek, ha felhagynának a gyászolással úgy tűnhetne, elfelejtették szeretteiket, hűtlenségként élnék meg a továbblépés gondolatát. Itt tenném fel a kérdést, mit mondanál szerettednek,

ha te távoztál volna e világból és üzenhetnél neki? Én azt mondanám: Ne sirj! Ne szomorkodj miattam! Lépj tovább, engedj el, légy boldog és örülj! Élvezd az életet!

Az életben nem az idő gyógyít, hanem az elfogadás-elengedés, ami idővel jön el. Az élet igazságainak felismerése, elfogadása nemcsak a boldog, hanem a fájdalmas oldalával együtt tehet iga-

zán szabaddá: „*És megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket*”. (Ján 8,32)

Isten nem emel ki a gyászból, hanem átvisz rajta és úgy erősít meg. Ez a gyógyulás útja; és szomorúságotok örömmre fordul (Ján 16,20).

Taczman Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Feltámadás

A halál Ádám óta minden emberre elhat, és kevés kivétellel (Énok és Illés) mindenki megtapasztalja annak valóságát. Már itt, földi életünk alatt kénytelenek vagyunk időnként egy-egy temetésen részt venni, és szerettünk elvesztése gyásszal tölti be szívünket.

A halál minden embernél erősebb, és erejét a bűnből meríti. Két évezrede eljött Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus, akinek természetében nem lehetett a bűnt felletni, mert benne nem volt jelen. A kereszten mégis magára vette az egész világ bűnét, és annak büntetését elszenvedte. Isten nem hagyta a halál hideg markában az Úr Jézust, hanem azzal a hatalommal, amivel egyedül a Mindenható bír, feltámasztotta a halálból, vagyis az Úr Jézus feltámadásával legyőzte a halált.

Mind ennek ereje és bizonyossága már életében benne volt, ezért mondja az Úr Jézus Lázár

sírjánál: „(...) *Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.* (...)” (János evangéliuma 11:25-26) Ezután hangzik el Jézus kérdése, ami ma is aktuális: „*Hiszed-e ezt?*”.

Sok híres ember sírja lelhető fel ebben a világban, és e sírok arról beszélnek, hogy az elhunyt földi maradványai ott vannak. Az Úr Jézus Krisztus sírja arról híres, hogy üres. Nincs benne, mert feltámadt a halálból. Az Úr ígérete a benne hívők felé a feltámadás ígérete az Ő oldalán, mert feltámadása lesz minden valaha e földön élt embernek. Csak az nem mindegy, hogy az örökkévalóságot hol töltjük el?!

Nekünk, hívő embereknek élő reménységünk van a feltámadásban, amit hit által a, szívünkbe hordozunk. A mi Urunk élő Úr, olyan Isten, aki megízlelte a halált miértünk. A Jelenések könyvében

mondja az Úr Jézus ezeket a döbbenetes szavakat: „(...) *Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.*” (Jelenések könyve 1:17b-18)

Kívánom szívemből, hogy éld át a Húsvét igazi üzenetét! Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért a keresztfán, de harmadnapon feltámadt, legyőzve a halált.

Mindenkinek kívánok Istentől megáldott Húsvéti Ünnepeket!

Jézus él!

Szeretettel, Boros Lajos

„*Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Amde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsongéje.*”

(1 Korinthus 15:19-20)

2	6				1			
	4			3				2
		1				5		
			7	3	1			
4				2		5		
				9	4			
						9		
5		2				3	8	
	3	7		9	2			

A feltámadás! És nekem mit jelent a feltámadás?

Mint keresztyén Istenhitű ember, először is a Biblia alapján tudnunk tudom ide írni, mindazt, amit Jézus Krisztus által kaptam én is! Hogy Ő feltámadott és feltámasztott is! Csak Hozzá tudom vonatkoztatni a feltámadást! Nála ugyanaz halt meg és ugyanaz támadott is fel, jelleme, személyisége nem változott, az öröklétnak adatott és maradt, ahonnan jött is!

Úgy gondolom mindenki másnál más a helyzet! Nem ugyanaz a jellem és személyiség a meghalt és feltámasztott ember! Mégis megmarad valami tudata annak, hogy mi történt vele, és azt hiszem jobbaknak kell lenniük a feltámadottaknak, mint az előtt voltak! Bár talán csak a jók támadnak fel, mások előbb újjá születnek! Az is egyféle halálból való feltámadás értelmem és hitem szerint, vagyis úgy, hogy a régi elmúlt és új jött létre! Azaz a régi jellem és szokások, amelyek nem Istennek kedvesek és tetszők voltak elmúltak (lemondunk mindarról, azaz halálba, elmúlásba adtuk), és egy gyermeki tiszta jellem születhetett meg új, már Istennek kedves és tetsző programokkal, mintákkal és Tanítóval! Tehát Krisztussal együtt feltámadtunk az életrevalóságra! Ezek jelentik nekem a feltámadást, amelyet megélhettem én is Isten kegyel-

méből Pál apostol hitvallásával egyezően! Azaz a Galata 2,20 versben írottak szerint, amely így szól:

"Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem!" Mellé szoktam írni azt is, hogy (is), azaz értem is, mert hiszem, hogy már- és még sokakért!

De sajnos nem oly szinte tökéletesen, ahogy Pál megélte mindazt egész földi léte során. És ez sokszor bánt és csalódásként érzem és élem meg hitéletem során! Még meg kell tanulnom és elfogadnom a rám mért hit mértékét, amit Isten mindig és mindenkire pontosan adagol, mér! Ám abban tökéletesen meg is tart és őriz Szeretetével és Békéjével! Mint már előttem és utánam is sokan elítélt bűnösként, rabként élhettem meg Isten e csodálatos Szeretetének Kegyelme és Szabadítását a bűn és a halál markából, sokan pedig súlyos betegségből gyógyulva!

Feleségemmel együtt mindketten így lettünk Istené és a krisztusi feltámadásé!

Köszönjük Teremtő Istenünk az Úr Jézus Krisztus nevében és köszönjük Krisztusunk!

Sándor

Csaba testvér - Szükséges a kudarc, a küzdelem, az erőfeszítés

Hogy emberré váljunk, igenis szükséges a kudarc, a küzdelem, az erőfeszítés, a kibontakozás gyötrelme. Ha az ember ezt megérti, akkor nem látja már kegyetlennek az Istent, aki azt kéri, hogy a nehézségek vállalása, megoldása árán fejlődjünk.

Lamberto bíboros mondása a Keresztapa III.-ban

Odalép a szökőkúthoz, kivesz belőle egy követ, a kút karimáján széttöri, és azt mondja: „Nagyon régen itt fekszik a szökőkút vizében, de a víz egyáltalán nem járta át, teljesen száraz. Ugyanez történik az európai emberekkel. Századok óta érintkeznek a kereszténységgel, a keresztény szellemmel, de Krisztus nem járta át őket, Krisztus nem él a lelkükben.”

Humor

A rezervátumban egy indián fekszik az úton, a fülét az útra tapasztva, A turisták köré gyűlnek.

- Chevrolet, floridai rendszám-mal, fehér színű, horpadt a lökhárító, négy sápadtarcú ül benne.

- Ezt mind hallás alapján állapította meg? - kérdezik csodálkozva.

- Dehogy, nincs két perce, hogy elütött.

A WC előtt ki volt írva:
„Használja a lábtörölőt!”

Ezek örültek!

Összehajtogatni sem volt egyszerű, nem hogy kitörölni vele.

- Katona! Fel tudna váltani egy ezrest?

- Persze, haver.

- Katona, így nem beszélhet egy tiszttel! Szóval fel tudja váltani?

- Nem, uram!

Már javában megy a film, miközben egy szőke nő a nézőtér hangosan telefonál.

A mögötte ülő előrehajol, és oda szól neki:

- Elnézést, de nem hallok semmit.

- Remélem is, mert ez magánbeszélgetés!

ÖN EGÉSZSÉGESEN TÁPLÁLKOZIK?

IGEN. ÉS BETEGEN IS

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság

Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszahzmegeye.hu